

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 307/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Juríkom, PhD., M. Flengera 4, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11 Co 13/2020-120 z 25. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 13/2020-120 z 25. februára 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozhodnutím krajský súd ako odvolací orgán zmenil uznesenie Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 29/2019-44 z 18. septembra 2019 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z 30. augusta 2019 (ďalej len „návrh sťažovateľky“) zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Okresný súd pritom uznesením uložil spoločnosti ██████████ (ďalej len „žalovaná“), povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k špecifikovaným nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. ██████████, medzi nimi aj rodinnému domu, v ktorom sťažovateľka býva s rodinou (ďalej aj „nehnuteľnosti“). Oproti návrhu sťažovateľky však túto povinnosť uložil až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej, pretože druhým výrokom uznesenia jej uložil povinnosť podať v stanovenej lehote žalobu o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom. Odvolaním napadla sťažovateľka výrok o povinnosti podať žalobu vo veci samej a žalovaná napadla uznesenie v celom rozsahu. Krajský súd s odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 250/2011 konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala premlčanie záložného práva, keďže právny predchodca žalovanej začal s výkonom záložného práva 24. októbra 2013 a uskutočnili sa tri neúspešné dražby 12. mája 2015, 8. decembra 2015 a 22. januára 2016. Podľa krajského súdu veriteľa nemožno nútiť, aby právo na úhradu pohľadávky uplatňoval len prostredníctvom exekúcie, ak mu právny poriadok umožňuje využitie dobrovoľnej dražby.

3. Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za vnútorne protirečivé, bez pochopenia zmyslu odkazovaného nálezu sp. zn. II. ÚS 250/2011, že záložné právo sa nemuselo premlčať, keďže si právny predchodca žalovanej uplatnil záložné právo a trikrát sa neúspešne pokúsil o dobrovoľnú dražbu. Uplatnenie záložného práva nemá vplyv na plynutie premlčacej lehoty, keďže sa neuplatňuje na súde ani na inom orgáne. Predaj veci (zálohu) prostredníctvom dražobníka nie je uplatnením práva na súde alebo príslušnom orgáne a nemôže mať vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Odôvodnenie je preto v príkrom rozpore s textom zákona [§ 112 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“)], s jeho výkladom podľa citovaného nálezu a protirečí tiež správne zistenému skutkovému stavu. Pri takej vážnej veci, ako je hrozba straty obydlia, potom už dosahuje ústavnoprávnu intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces. Ak si krajský súd myslel, že sa záložné právo nepremĺčalo, mal to vysvetliť bez toho, aby sa dopustil hrubej svojvôle. Krajský súd neposkytnutím ochrany právam sťažovateľky porušil aj imperatív právnej istoty ako jednu zo substancií materiálneho právneho štátu. Nerozhodnutie o odvolaní proti výroku o povinnosti podať žalobu vo veci samej krajský súd nijako nevysvetlil.

4. Porušenie práva vlastniť majetok vidí sťažovateľka v tom, že sa domáhala ochrany vlastníckeho práva s vedomím premlčania záložného práva a s legitímnym očakávaním, že nedôjde k zásahu do jej vlastníckeho práva. Okresný súd jej ochranu poskytol, ale krajský súd v rozpore s ústavou ochranu vlastníckeho práva neposkytol. Nateraz je vlastníčkou zálohu, ale jej vlastnícke právo je vážne ohrozené, obmedzené napriek tomu, že na také obmedzenia niet ústavných dôvodov.

5. Súvislosť s ochranou spotrebiteľa ako so základným právom zaručeným chartou a rozhodovaním krajského súdu videla sťažovateľka v tom, že sa na súd obrátila ako spotrebiteľka, očakávajúc ochranu svojich práv vyplývajúcich z charty ako nástroja zaväzujúceho členské štáty s rovnakou právnou silou ako zakladajúce zmluvy Európskej únie. Štát vykonával právo Európskej únie implementovaním smernice Rady 87/102/EHS zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení

neskorších predpisov, podľa ktorej sú obe uzatvorené úverové zmluvy zabezpečené záložným právom. Aj záložná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, a preto je potrebné brať na zreteľ vážne porušenie práva na ochranu spotrebiteľa napadnutým rozhodnutím.

6. Dodržanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vyvodila sťažovateľka z dátumu doručenia napadnutého rozhodnutia jej právnomu zástupcovi 24. marca 2020. K vyčerpaniu opravných prostriedkov sťažovateľka uviedla, že krajský súd o jej odvolaní nerozhodol vo výroku. V prípade dovolania podaného z dôvodu podľa § 420 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) by zrejme došlo k jeho odmietnutiu pre jeho neprípustnosť s poukazom na judikát R 21/2018. Podávanie dovolania by bolo riskantné, mohlo by viesť až k úspešnému vykonaniu dražby a ťažko zvrátiteľnej strate obydlia. Iné efektívne prostriedky nápravy vo všeobecnom súdnictve nemá.

7. Sťažovateľka požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia považovala za primeranú, pretože sa ocitla v zjavnej právnej neistote po tom, ako jej krajský súd odoprel súdnu ochranu svojvoľným rozhodnutím, reálne ohrozil jej vlastnícke právo a porušil jej práva spotrebiteľky. Primeranosť odvodzuje aj z hodnoty sporu a hroziacej ujmy, ktorá by sa v prípade straty rodinného domu dala vyčíslieť na desiatky tisíc eur, nemajetková ujma sa nedá vyčíslieť.

8. Navrhované dočasné opatrenie odôvodnila tým, že jej hrozí ujma v podobe výkonu záložného práva žalovanou. V civilnom konaní sa už nemôže s úspechom domáhať nariadenia neodkladného opatrenia, pretože napadnuté rozhodnutie predstavuje prekážku rozhodnutej veci. Nariadenie dočasného opatrenia nie je v rozpore s verejným záujmom, zasiahlo by sa len do právnych vzťahov sťažovateľky a žalovanej, ktorá by bola považovaná za tretiu osobu, resp. zúčastnenú osobu, ktorej by sa zakázalo uplatniť výkon záložného práva k označeným nehnuteľnostiam do právoplatného skončenia veci. Krajský súd totiž nepriamo priznal žalovanej právo. Bez nariadenia neodkladného opatrenia sťažovateľke hrozí výrazne väčšia ujma než žalovanej. Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu by podľa sťažovateľky nebolo dostatočne

efektívne, ale navrhla ho alternatívne, pre prípad prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Po podaní ústavnej sťažnosti bola sťažovateľke doručená výzva od spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prístupenie „predmetu dražby“ (teda jej rodinného domu), aby bolo možné vykonať znalecký posudok. Z priloženej výzvy je bezpochyby zrejmé, že žalovaná opätovne pristupuje k výkonu premlčaného záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Sťažovateľka sa naďalej bude usilovať o odvrátenie hrozby dražby na všeobecnom súde. Existuje tu ale prakticky istota neúspechu, teda že všeobecný súd nenariadi neodkladné opatrenie z dôvodu prekážky rozhodnutej veci.

9. Na základe už uvedeného skutkového stavu sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie ňou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu. Navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, uložiť krajskému súdu povinnosť zaplatiť sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 € a povinnosť nahradiť jej trovy konania vo výške 375,24 €, resp. vo výške 562,32 €.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje

na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11.2 Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

11.3 Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

11.4 Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Právne posúdenie ústavnej sťažnosti

13. Podanie sťažovateľky možno posúdiť ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 123 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie návrhu zameranej na splnenie zákonom ustanovených podmienok konania pred ústavným súdom zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľka ako účastník civilného súdneho procesu na strane žalobcu (navrhovateľa; § 122), návrh je prípustný (§ 55), obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 43, § 123) a sťažovateľka je v konaní zastúpená advokátom (§ 34 ods. 1) na základe predloženého plnomocenstva výslovne udeleného na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavná sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote (§ 124) a po vyčerpaní dostupných právnych prostriedkov (§ 132 ods. 2).

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval v senáte, primárne skúmajúc, či vo veci nie sú prítomné dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to namietaným uznesením krajského súdu, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu tak, že zamietol návrh sťažovateľky. Napadnuté rozhodnutie je podľa nej v rozhodujúcej otázke premlčania

výkonu záložného práva vnútorne protirečivé, v rozpore s textom zákona a jeho výkladom, so zisteným skutkovým stavom a hrubo svojvoľné.

III.1 Východiská rozhodovania ústavného súdu

16. V prvom rade ústavný súd prihliadol na povahu rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré je v tejto veci predmetom konania. Pokiaľ ide o ústavnoprávny prieskum rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach (podobne ako pri rozhodnutiach o predbežných opatreniach za prechádzajúcej procesnoprávnej úpravy) poukazuje ústavný súd na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť.

17. V recentných rozhodnutiach (napr. II. ÚS 741/2017, II. ÚS 447/2017, II. ÚS 340/2015) ústavný súd *mutatis mutandis* uviedol, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o neodkladných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. To znamená, že takéto rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý je koncentrovaným vyjadrením odôvodnenia právneho názoru všeobecného súdu. Ďalej rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného musí mať rovnako ako iné rozhodnutia predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené. Všeobecný súd pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach je povinný poskytnúť ochranu nielen tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (m. m. IV. ÚS 257/2010).

18. Rovnako však ústavný súd akceptuje určité zníženie nárokov na dostatočnosť zistenia skutkového stavu a obsiahlosť právnej argumentácie pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, čo je odôvodnené potrebou rýchleho rozhodnutia o nich na účely účinnej dočasnej úpravy pomerov (porov. I. ÚS 102/05, č. 52/2005 Zb. ÚS a v ňom citovaná prejudikatúra). Ústavný súd tak v zásade pripúšťa obsahový prieskum rozhodnutí o predbežných opatreniach len z hľadiska ich zjavnej protiústavnosti a arbitrárnosti (porov. II. ÚS 222/04, č. 138/2004 Zb. ÚS).

19. S podobným prístupom sa možno stretnúť v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k ochrane práv vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá sa postupne ustálila v tom smere, že predmetom ochrany podľa tohto ustanovenia môžu byť aj konania o predbežných opatreniach, v ktorých sa ale nemusia uplatňovať všetky požiadavky práva na spravodlivé súdne konanie (porov. Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06, rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009, najmä ods. 86).

20. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je potom také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné následnou činnosťou všeobecného súdu, napr. v konaní o veci samej (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013).

21. Ústavný súd si uvedomuje odlišnosť predošlej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení. Inak povedané, prijatím Civilného sporového poriadku sa zmenila koncepcia právnej úpravy predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej bolo cieľom predbežných opatrení dočasne upraviť pomery účastníkov konania a následne rozhodnúť vo veci samej, resp. cieľom bolo eliminovať ohrozenie budúcej exekúcie. Nová právna úprava upúšťa od doterajšej koncepcie predbežnosti poskytovanej ochrany, pretože po nariadení navrhovaných opatrení nemusí nevyhnutne nasledovať konanie vo veci samej. Podľa § 336 ods. 1 CSP môže súd pri nariadení neodkladného opatrenia pred začatím konania vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, súd túto povinnosť neuloží. Nová právna úprava pripúšťa nariadenie

neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP), na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku, pri ktorej dočasnosť predbežných opatrení vylučovala možnosť takého výroku, ktorý by bol obsahovo totožný s výrokom vo veci samej.

22. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa v zásade nepovažuje za orgán oprávnený zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012).

23. Ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Poukazuje preto aj na relevantné časti uznesenia okresného súdu.

24. Neodkladné opatrenie nariadené uznesením okresného súdu spočívalo v uložení povinnosti žalovanej zdržať sa výkonu záložného práva ku konkrétne označeným nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území a v obci [REDAKOVANÉ] (zastavané plochy a nádvorcia, trvalý trávny porast, ostatné plochy a stavba – rodinný dom) do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Sťažovateľke bola súčasne uložená povinnosť do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia podať žalobu vo veci samej o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom.

25. Okresný súd z predložených dôkazov zistil, že je realizované záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľky formou dobrovoľnej dražby, ktorá má byť uskutočnená na návrh žalovanej s termínom 25. septembra 2019, čím je priamo ohrozené vlastnícke právo sťažovateľky. Zároveň považoval za preukázané, že sťažovateľka namieta premlčanie pohľadávky záložného veriteľa zo zmluvy o úvere a tiež záložného práva, preto

je potrebné tieto právne úkony podrobiť súdnej kontrole vo veci samej, kde sa bude posudzovať, či a v akej výške je pohľadávka žalovanej vymáhateľná a či sú splnené podmienky na vykonanie dobrovoľnej dražby. Konštatoval splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho vydaním poskytol sťažovateľke právnu ochranu do doby, pokiaľ sa vyrieši spor vo veci samej. Okresný súd považoval za nevyhnutné dočasne upraviť pomery strán z dôvodu existencie reálnej hrozby toho, že vykonaním dobrovoľnej dražby sa neoprávnene zasiahne do práv sťažovateľky.

25.1 Ak bola z dôvodu premlčania spochybnená vymáhateľnosť pohľadávky, pre ktorú sa má vykonať záložné právo, bolo by otázne, či je možné predmet dražby dražiť. Neodkladným opatrením je podľa okresného súdu možné predísť vyhláseniu neplatnosti dražby a ďalším právnym dôsledkom. Nariadením neodkladného opatrenia nevznikne žalovanej žiadna ujma, pretože súčasný právny stav k sporným nehnuteľnostiam sa nemení, záložné právo naďalej existuje, dočasne je pozastavený len jeho výkon. Zákazom vykonať dobrovoľnú dražbu a uložením povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva na základe tohto neodkladného opatrenia sa zároveň nevytvorí žiaden nenávratný alebo v budúcnosti nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch strán a na strane žalovanej nemôže nevykonávaním dražby v pôvodne stanovenom termíne vzniknúť ani neprimeraná ujma. Sťažovateľke podľa § 336 ods. 1 CSP uložil 30-dňovú lehotu na podanie žaloby vo veci samej týkajúcej sa určenia, či predmetné nehnuteľnosti sú alebo nie sú zaťažené záložným právom.

III.2 Vlastné posúdenie napadnutého rozhodnutia v rámci čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

26. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu obsahuje verné zhrnutie obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, uznesenia okresného súdu č. k. 8 C 29/2019-44 z 18. septembra 2019. Rekapituluje obsah odvolania sťažovateľky, odvolania žalovanej a vyjadrenia sťažovateľky k odvolaniu žalovanej. Odvolanie žalovanej krajský súd vyhodnotil ako

dôvodné. Vymedzil rozsah skutočností vyplývajúcich zo spisu, počnúc vlastníckym právom sťažovateľky k predmetným nehnuteľnostiam, zriadením záložného práva k nim, zabezpečenými pohľadávkami zo zmlúv o úvere a končiac realizáciou záložného práva oznámením o dražbe z 22. augusta 2019 naplánovanej na 25. september 2019. Krajský súd nesúhlasil s názorom okresného súdu o dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia, keďže sťažovateľka vo svojom návrhu neuviedla žiadne také skutočnosti, z ktorých by vyplývala všeobecná povinnosť žalovanej úplne sa zdržať výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, a žiaden právny predpis žalovanej nestanovuje povinnosť absolútne sa zdržať zákonom predvídaného výkonu záložného práva za predpokladu, že ho bude vykonávať v súlade so zákonom.

26.1 Krajský súd sa vyjadril aj k možnosti nápravy prípadných pochybení v rámci súdnej kontroly bez hrozby vytvorenia nenávratného stavu, a to žalobou o neplatnosť dražby, eventuálne inými inštitútmi, prípadne v rámci zodpovednostných vzťahov. Stručne zhrnul inštitút záložného práva v právnom poriadku, jeho účel, funkcie a nadväzujúci zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), ktorý slúži na jeho realizáciu. Bez zreteľa na to, že ide o obydlie sťažovateľky, nemožno podľa krajského súdu zakázať žalovanej výkon záložného práva zriadeného v súlade so zákonom formou dobrovoľnej dražby. Poukázal na chýbajúcu argumentáciu sťažovateľky o splnení záväzku z úverovej zmluvy voči žalovanej, resp. jej právnej predchodkyni alebo o neplatnosti úverovej alebo záložnej zmluvy. Skúmanie premlčania nároku z úverovej zmluvy považoval v režime konania o neodkladnom opatrení za bezpredmetné s odkazom na § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka a aj vzhľadom na to, že záložné právo premlčaním pohľadávky nezaniká podľa § 151md Občianskeho zákonníka.

26.2 Krajský súd odkázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 250/2011 z 8. decembra 2011 týkajúci sa premlčania záložného práva. K námietkam sťažovateľky o premlčaní záložného práva uviedol, že svoje tvrdenia v dostatočnom rozsahu pre posúdenie premlčania neosvedčila. Právny predchodca žalovanej začal s výkonom záložného práva 24. októbra 2013, žalovaná v podanom odvolaní pripojila predmetné oznámenie o začatí realizácie záložného práva (č. 130365) a začatie realizácie záložného

práva bolo podľa listu vlastníctva do katastra nehnuteľností zapísané 29. októbra 2013. Podľa krajského súdu je nesporné, že k výkonu záložného práva pristúpil už právny predchodca žalovanej (dražby, ktoré sa mali uskutočniť 12. mája 2015, 8. decembra 2015 a 22. januára 2016). Skutočnosť, že k úspešnej dražbe nehnuteľností nedošlo, neznamená zánik záložného práva. Ak žalovaná po postúpení pohľadávky rovnako pristúpila k realizácii záložného práva formou dobrovoľnej dražby, sťažovateľka podľa krajského súdu neosvedčila také skutočnosti, ktoré by mali za následok konštatovanie premlčania záložného práva, najmä neosvedčila relevantné obdobie, po ktoré by žalovaná, resp. jej právny predchodca záložné právo nerealizovali. Sťažovateľke patria námietky podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Námietku premlčania záložného práva nemožno podľa krajského súdu posudzovať v konaní o neodkladnom opatrení a bolo by potrebné overiť ju vykonaním ďalších dôkazov.

26.3 Krajský súd preto zaujal názor, že iba poukázanie na premlčanie záložného práva bez potrebnej špecifikácie nie je osvedčením potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov a osvedčením, že by zo strany žalovanej dochádzalo k výkonu záložného práva v rozpore so zákonom. Všeobecne sa zmienil aj o praxi všeobecných súdov väčšinou v prípadoch dobrovoľných dražieb na základe rozhodcovských rozsudkov a úverov poskytnutých nebankovými subjektmi, ktoré nariadili neodkladné opatrenia aj v prípade, ak nebola súčasne podaná žaloba vo veci samej, a uložili navrhovateľom povinnosť podať žalobu vo veci samej v určenej lehote.

26.4 Žalovanú pri existencii záložného práva podľa krajského súdu nemožno nútiť, aby svoje právo na úhradu pohľadávky vyplývajúcej z nesplateného úveru uplatňovala len prostredníctvom exekúcie, pokiaľ jej právny poriadok poskytuje podľa zákona o dobrovoľných dražbách iné prostriedky, čo kontrastoval s možnosťou pre osobu spochybňujúcu platnosť záložnej zmluvy podať žalobu o neplatnosť dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách pre porušenie ustanovení tohto zákona. Samotná skutočnosť, že žalovaná mala začať s výkonom záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby, podľa krajského súdu nariadenie neodkladného opatrenia neodôvodňuje, záložné právo je legitímny právny inštitút, na realizáciu ktorého slúži zákon o dobrovoľných dražbách a žalovanej nemožno zakázať výkon jej záložného práva

dobrovoľnou dražbou, ak ho má zriadené v súlade so zákonom. Na tomto základe krajský súd podľa § 388 CSP uznesenie okresného súdu zmenil a návrh sťažovateľky zamietol.

26.5 Stanovisko zaujal aj k odvolacej argumentácii sťažovateľky, ktorá však neobstojí, pretože návrh sťažovateľky krajský súd zamietol. Nebol preto dôvod zaoberať sa tvrdením o nesprávnom právnom posúdení okresným súdom spočívajúcom v uložení povinnosti žalovanej zdržať sa výkonu záložného práva len do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ nebol dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia, nebol dôvod ani na postup podľa § 336 ods. 1 CSP.

27. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení zisteného skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, urobené v zrejmom omyle a v rozpore (nesúlade) s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené. Jeho právne závery vychádzajú z konkrétnych okolností prípadu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je primerané tomu, že ide o rozhodnutie o neodkladnom opatrení a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

28. Podľa ústavného súdu krajský súd v napadnutom uznesení nevyslovil záver, prezentovaný v ústavnej sťažnosti sťažovateľkou, že záložné právo sa nemuselo premlčať, keďže si právny predchodca žalovanej uplatnil záložné právo a trikrát sa neúspešne pokúsil o dobrovoľnú dražbu. Krajský súd vyhodnotil tvrdenia sťažovateľky týkajúce sa premlčania záložného práva ako neosvedčené v potrebnom rozsahu, najmä pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého žalovaná, resp. jej právny predchodca nerealizovali záložné právo. Z tejto časti odôvodnenia sa môže javiť, že považoval za podstatné kritérium realizácie (výkonu) záložného práva žalovanou, resp. jej právnym predchodcom. Následne však vyslovil názor o nemožnosti posúdenia premlčania záložného práva v konaní o neodkladnom opatrení, čím predchádzajúce hodnotenie relativizoval a posunul ho do rámca konania vo veci samej, predovšetkým z dôvodu potreby vykonania dokazovania. Upriamil pozornosť na iné sťažovateľke dostupné inštitúty ochrany jej práva. Poukázal, že iba tvrdenie o premlčaní

záložného práva bez potrebnej špecifikácie nie je osvedčením potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov. Podľa ústavného súdu nie je možné tento názor krajského súdu považovať za ústavne nekonformný a svojvoľný výklad ustanovení právnych predpisov.

29. Primárne tu totiž išlo o vyriešenie otázky možnosti posudzovania premlčania (výkonu) záložného práva v procesnom štádiu konania o neodkladnom opatrení. Ústavný súd si je vedomý nedostatkov v konzistentnosti a konzekventnosti právnej úpravy v otázke premlčania výkonu záložného práva [pozri VALACHOVIČ, M. – PERDÍK, M. Niekoľko poznámok k výkonu záložného práva a jeho premlčaniu (2. časť). In: *Bulletin slovenskej advokácie*. 2019, roč. 25, č. 1 – 2, s. 12 – 21. ISSN 1335-1079.]. Tento prípad je obohatený aj o prvok preventívnej kontroly výkonu záložného práva, čo dodáva ďalší rozmer vo vzťahu k hľadaniu vhodného a pre adresátov práva predvídateľného usporiadania ich právnych vzťahov.

30. Ústavný súd v okolnostiach prípadu, ktorý je predmetom posudzovanej ústavnej sťažnosti, nevidí dôvod, aby krajský súd mal prakticky definitívne riešiť otázku prípustnosti dobrovoľnej dražby ako predbežnú otázku v konaní, ktoré v zásade nie je určené pre meritórne riešenie právnych sporov strán a neponúka možnosti dokazovania a následného právneho posúdenia kontradiktórne zisteného skutkového stavu veci. Táto kľúčová otázka závisela od zodpovedania na sťažovateľkou vznesenú námietku premlčania výkonu záložného práva v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Komplexné posúdenie otázky, či došlo v konkrétnom prípade k premlčaniu práva a k jeho právnym následkom vyplývajúcim zo zákona, je spojené so zistením časového vymedzenia plynutia premlčacej doby, účinnosti vznesenia námietky (na súde alebo inom orgáne), premlčateľnosti práva (kvalifikovaný predmet premlčania). S uvedenými predpokladmi premlčania sú spojené aj ďalšie právne otázky ako prerušenie, spočívanie, neskončenie alebo nezačatie plynutia premlčacej doby, ktoré si obvykle vyžadujú viac ako len osvedčenie rozhodujúcich skutočností. Z týchto dôvodov by námietku premlčania predstavujúcu uplatnenie subjektívneho oprávnenia procesnej povahy malo byť možné účinne uplatniť pred súdom v zásade len v konaní vo veci samej.

31. Na základe už opísaných východísk vo veci sťažovateľky je potrebné upozorniť aj na to, že krajský súd nerozhodol s konečnou platnosťou o úprave právnych vzťahov, ktoré sú predmetom návrhu sťažovateľky. Sťažovateľka s odvolaním sa na obsah svojho návrhu doteraz nepodala osobitnú žalobu vo veci samej. Krajský súd napadnutým rozhodnutím nevytvoril žiadnu prekážku pre eventuálnu možnosť nastoliť právnu istotu a definitívne usporiadanie právnych vzťahov sťažovateľky a žalovanej vyplývajúcich z uzatvorenej záložnej zmluvy. V prvom rade ju síce odkázal na *ex post* kontrolu podľa zákona o dobrovoľných dražbách, pripustil však aj iné pre ňu dostupné možnosti súdnej ochrany. V opačnom prípade bude musieť sťažovateľka znášať právnu neistotu súvisiacu s formálne legitímnym výkonom záložného práva zo strany žalovanej vyplývajúcim z existujúceho záložného práva zapísaného ako t'archu na liste vlastníctva. V prípade zmeny skutkových okolností má síce sťažovateľka možnosť domáhať sa úpravy vzťahov aj podaním nového návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, všeobecný súd však aj vzhľadom na svoju diskrečnú právomoc podľa § 336 ods. 1 CSP nebude musieť právne vzťahy upraviť ňou navrhovaným spôsobom, ak bude zastávať názor, že v konkrétnych okolnostiach prípadu nie je možné neodkladným opatrením trvalo upraviť pomery medzi stranami.

32. Na podklade týchto úvah a skutkového rámca sa krajským súdom zvolená miera úvahy javí ako logická a vyvážená, pričom vychádza z konkrétnych osvedčených skutočností. Vyváženosť úvahy spočíva aj v tom, že sťažovateľka sa v danej situácii domáha konečnej ochrany svojich práv práve a jedine neodkladným opatrením. S výnimkou námietky premlčania záložného práva (ku ktorej sa ústavný súd vyjadril v bode 30) sťažovateľka nevzniesla žiadnu zásadnú námietku proti platnosti zmluvy o záložnom práve alebo úverovej zmluvy. Ak by súd požadované neodkladné opatrenie nariadil, tak by to v konečnom dôsledku mohlo znamenať neprimeraný zásah do práv protistrany vykonávajúcej jej svedčiace právo.

33. Ak teda krajský súd po tom, ako nezistil dôvody na vydanie všeobecného zákazu výkonu záložného práva, zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, nie je možné v jeho rozhodnutí badať ústavnú

nekonformitu. Sťažovateľke zostávajú zachované všetky jej procesné práva a nevydanie neodkladného opatrenia na tom nič nemení.

34. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Ustálená rozhodovacia prax ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 340/04, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08, I. ÚS 204/2010).

35. Napadnuté uznesenie bolo výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania všeobecných súdov. Ani v tomto smere ústavný súd teda nenašiel pochybenie všeobecného súdu spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07) a ktorý by oprávňoval ústavný súd zasiahnuť do napadnutého uznesenia krajského súdu o neodkladnom opatrení.

36. Bez významu nie je ani fakt, že hoci posudzovanému návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia nebolo v konečnom dôsledku vyhovené, v čase pre sťažovateľku rozhodnom poslúžilo uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 29/2019-44 z 18. septembra 2019 k jej čiastočnej ochrane pred výkonom záložného práva záložným veriteľom formou dobrovoľnej dražby, ktorej dátum bol podľa oznámenia určený na 25. september 2019.

37. Vzhľadom na predložené východiská a závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže ani po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo možné

dospieť k názoru o porušení sťažovateľkou označených ústavných práv napadnutým uznesením krajského súdu.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím

38. Sťažovateľka namieta neposkytnutie ochrany jej vlastníckemu právu krajským súdom, hoci je stále vlastníčkou zálohu. Neargumentuje, že by došlo k jeho porušeniu, ale že došlo k zásahu doň, že je vážne ohrozené a bez ústavných dôvodov obmedzené.

39. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (medzi ktoré patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru.

40. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru procesnej povahy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

41. Uvedená argumentácia sťažovateľky však hneď na prvý pohľad nie je podľa ústavného súdu spôsobilá, aby viedla ústavný súd k vysloveniu záveru o porušení

označeného práva, a to ani v prípade, že by bolo vo veci samej vyhovené jej ústavnej sťažnosti v časti vymedzenej v bode III.2. Ako sama sťažovateľka uvádza, nedošlo k zmene v osobe vlastníka predmetu tvoriaceho záloh. Sťažovateľka sa nachádza v totožnej situácii ako pred nariadením neodkladného opatrenia a pred realizáciou výkonu záložného práva na základe oznámenia o dobrovoľnej dražbe z 22. augusta 2019, a preto je nepresvedčivé jej tvrdenie o vážnom ohrození a obmedzení jej vlastníckeho práva bez uvedenia ďalších dôvodov.

42. Sťažovateľka v podstate namieta iba neposkytnutie (súdnej) ochrany krajským súdom pred výkonom záložného práva zo strany žalovanej. Prvok súdnej ochrany označeného práva je primárne zaradený pod čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd si je vedomý judikatúry týkajúcej sa implikovanej procesnoprávnej ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a z nej vyplývajúcich minimálnych garancií procesnej povahy (I. ÚS 23/01). Tú však vníma ako doplnok hmotnoprávnej ochrany poskytovanej čl. 20 ods. 2 až 5 ústavy. Porušenie týchto článkov ústavy však nebolo sťažovateľkou namietané.

43. Nemožno preto na základe predloženej ústavnej sťažnosti zistiť súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 ods. 2 charty napadnutým rozhodnutím

44. Z čl. 38 charty vyplýva záväzok „Únie zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa“. Podľa čl. 52 ods. 5 charty ustanovenia tejto charty, ktoré obsahujú zásady, môžu byť vykonávané legislatívnymi a exekutívnymi aktmi prijatými inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie, a aktmi členských štátov, ak tieto vykonávajú právo Únie, pri výkone svojich príslušných právomocí (porovnaj návrhy generálneho advokáta Wahla prednesené 12. 12. 2013 vo veci Pohotovosť, C-470/12, EU:C:2013:844, bod 66). Možno sa ich dovolávať pred súdom len na účely výkladu a preskúmania zákonnosti týchto aktov.

45. V predmetnej veci podľa ústavného súdu nešlo pri rozhodovaní krajského súdu o žiadnu priamu súvislosť s právom Únie a ani o žiadnu situáciu spájanú s aplikovateľnosťou charty (napríklad o otázku neprijateľných zmluvných podmienok, nekalých obchodných praktík, otázku vyplývajúcu zo spotrebiteľského úveru). Oblasť úverových zmlúv zabezpečených nehnuteľnosťou je čiastočne harmonizovaná na základe smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2014/17/EÚ o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmene smerníc 2008/48/ES a 2013/36/EÚ a nariadenia (EÚ) č. 1093/2010, ktorá sa však neaplikuje na úverové zmluvy uzavreté do 21. marca 2016. Navyše ani v tejto smernici nie je obsiahnutá otázka premlčania výkonu záložného práva, ktorá bola predmetom posúdenia v napadnutom rozhodnutí krajského súdu. Naopak, išlo o vnútroštátnu situáciu, keď slovenské orgány nevykonávali právo Únie ani nebránili v realizácii individuálnych práv plynúcich z práva Únie.

46. Vzhľadom na uvedené ústavný súd časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie čl. 38 charty napadnutým rozhodnutím krajského súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

47. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (rozhodnutie o dočasnom opatrení, alternatívne o odklade vykonateľnosti, o primeranom finančnom zadosťučinení) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu